

Başkaldır! Ücretli Köleliğe Son Ver!

2 Temmuz 1993

SİVAS

**Unutma!
Unutturma!**

Aylık İşçi Gazetesi

Sayı: 65/Temmuz/Ağustos

Fiyat: 3 TL

Bravo İşgalci İşçilere!

**...ve zafer
artık hiçbir şeyi
affetmeyecek kadar
tırnakla sökülüp
koparılacaktır.**

Geç Kalmamak Gerek

Dünyada işçi sınıfı açısından işler iyiye gitmiyor. Burjuvazinin saldırıları bir yana, asıl sorun işçi sınıfı örgütlerinin ne yaptığı veya öyle bir örgütlenmenin var olup olmadığı sorunu! Sendikalar ve diğer sınıf örgütlerinin üzerine ölü toprağı serpilmiş gibi. Kriz var diye yeri göğü inletenlerin dümen suyuna kapılmanın göstergesi belki de bunlar! Burjuvazi krizlerden yakınlardan belki de olmadık ölçüde karlar elde ederken, sözde işçi örgütleri de aynı ağlaşmanın birer paydaşı gibiler! Kısacası, ağlaşarak soygun düzenini sürdürmenin sefasını patronlar sürüyor, derdi tasası sendika ve diğer işçi örgütlerine kalıyor! İşçi sınıfı adına söz söyleyen parti, dernek ve sendikalar bu durumu içselleştirmişler sanki. “Aman biraz daha ses etmeyelim de krizler sona ersin” der gibiler! Oysa burjuvazi hiçbir zaman zarar etmiyor, hatta kriz diye yırtındıkları dönemlerde daha çok kar ediyorlar. Yani krizi fırsata çeviriyorlar! Bir de “fırsata çevirdik” diye övünüyorlar.

Dünyada durum böyleyken, ülkemizde daha kötü. İşçi sınıfı köle haline getiriliyor gün geçtikçe. Kölelerin karnı doyar en azından, ülkemizdeki çalışan işçilerin büyük bölümü açlık sınırının altında yaşam sınavından geçiriliyor. İşçi örgütleri ise, beş-on kişilik basın açıklamalı eylemlerle işi kotarmaya çalışıyorlar. İşçi sınıfı, örgütsüz olmakla olmamak arasında bir yerlerde! Kendilerine işçi sendikası lideri adı verilenlerin en ünlülerinden olan Türk İş’in başkanı Ergün Atalay ise, asgari ücret iyileştirmeleri gündeme gelince, “bu çalışmalar yılda bir kez yapılıyor! Nereden çıktı? İstesek de vermezler ki” diyecek kadar, işçi düşmanı aslında! Oysa işverenlerin temsilcileri bile, ölmeyecek kadar artışların yapılmasını öne sürüyordu, sözde işçi örgütü başkanı bu tarihi sözlerle işçi düşmanlığını açık seçik ortaya koyarken! Sözde en devrimci işçi sendikasının başkanı ise, her panel ve eylemde “devlet istihdam sağlamak için elini taşın altına koysun” diyor! Bunun anlamı “devlet patronlara yardım etsin de, daha fazla işçi çalışsın, o zaman sendikalı işçi sayısı belki artar” demek değilse nedir? Acaba burjuva devletin Maliye veya Sosyal Güvenlik Bakanı mı sanıyor, kendisini!?

syf2

birinci sayfanın devamı

Hal böyleyken, sınıfın kendi içinden çıkacak liderlere kalıyor bütün yük. Onların zorlamaları, yerellerde de olsa sendikaları harekete geçiriyor. Öyle ki, son zamanlarda sendikaların işçi örgütlenme gayretlerinden ziyade, işçilerin örgütlenmek için savaşım verdiği günleri yaşıyoruz. Belki de bu savaşımı verenler, geleceğin gerçek işçi örgütlerini oluşturacak ve işçi sınıfı tarihi onlara en güzel sayfalarında yer ayıracak.

Yine son yıllarda metal iş kolunda çalışan işçilerin savaşimleri gündem oluşturmaya başlamıştı. Bu savaşimler, yoğun katılımlı ve gövde gösterisi açısından en başarılı olanlardı. Fakat 23 Haziran günü son yıllara örnek teşkil edecek bir farklılık oldu. Gövde gösterisi olarak gündeme gelen eylemlerinde ötesine geçti işçi sınıfı. İsteklerinin olması için farklı ve yaptırımı en bilindik eylem olan fabrika işgaline vardırıdılar işi! Ülke

grevlerin yapılmasına izin verilmediği için! O zaman zarfında da direnç kırılır ve patronların istediği olur!

İş yerlerinde çoğunluğu sağlama meselesi de buna benziyor. İşçi sınıfı örgütlendiğini kayıt altına almasına rağmen, patronların itiraz etme hakları var! O itiraz sürecinde, çeşitli korkutmalarla sendikaya karşılıklar örgütleniyor, her zaman olduğu gibi. İşten atmalar korkunun ta kendisi. Yokluklar içerisinde boğuşan işçi, açlık sınırının altındaki işini bile kaybetmekten korkuyor! Çünkü nasıl yaşayacağı belirsiz ve örgütlerinin kendisi örgütsüz!

Smart Solar'da da böyle işliyor, zaman. İşçilere iknaların yerini tehditler alıyor! Olmayınca, öncü işçileri işten çıkarma tehditleri! Yine olmayınca, tehditler eyleme dönüşüp işçi önderleri işten çıkarılmaya başlıyor! Kazanılan haklardan vazgeçilmezse, herkesin işine son verileceği söyleniyor. "Hele

ki örgütlenip, sendikalı olmayı kimse düşünmesin" deniliyor!

Bu durum karşısında Birleşik Metal Sendikası'na üye olan işçiler, bu zamana kadar yapılmamış olan bir eyleme karar vererek; arkadaşlarının serbest bırakılması, toplu sözleşme haklarının kabul edilmesi ve sendikalı işçilere uygulanan mobinglere son verilmesi için fabrikayı işgal ederek işverenleri ve hempalarını şaşkına çeviriyorlar! İşin doğrusu bizleri de! Öbür vardiya işçileri de eyleme destek verip arkadaşlarıyla birleşince, son zamanlarda olmayan bir eyleme tanık oluyor Gebze ve Türkiye! Daha sonra diğer fabrikalarda çalışan işçiler

fabrika önüne gelip, işgalci yoldaşlarına sloganlarla destek vererek sınıf dayanışmasının örneklerini sergiliyorlar. Kolluk kuvvetleri devreye sokulsa da, işçilerin kararlı tutumları sayesinde işe yaramıyor. Ve işçiler, girdikleri bu farklı ve anlamlı eylemleri sayesinde istediklerinin fazlasını alıyorlar. Bu kısa süreli ve anlamlı eylem gösteriyor ki işçi sınıfı, var olan silahlarını, koşullar ne kadar kötü olursa olsun doğru yer ve zamanda kullandıkları zaman burjuvazinin buna direnme şansı yoktur! Asıl silahlar kullanılıp savaşa başlanmayınca, istenilen olmuyor. Ağlamak, sızlanmak ve istemekle olmuyor! İki düşman sınıfın biri, diğerinin göz yaşlarına bakmaz! Savaşa karşı konulunca ve saldırıya geçilince zafere ulaşıyor ancak! Bu kazanımlara aldanıp, işi sıkı tutmamak yengiyi yenilgiye dönüştürecek kesindir. Hatta eskisinden daha kötü günlere gidilmenin olasılığı akıllardan çıkarılmamalıdır. En önemlisi her an tetikte olup, gelecek tehlikeleri daha erken fark etmek ve ona göre var olan argümanları devreye sokmaktır! Çünkü hiçbir rakip veya düşman yenilgiyi kabul etmez. Ettikleri zaman yok olmuşlardır, zaten! Bunların olabilmesi içinse, İşçi Sınıfının örgütlülük düzeyi daha yukarılara çekilmesi lazım. Yalnızca sendikal veya ekonomik örgütlenmeler, ne kadar doğru yapılırsa yapılsın bir yere kadar! Kazanımların sürekliliğini sağlamak için politik örgütlenme en önemlisi! İşçi Sınıfının politik örgütü, burjuvazinin örgütlerinin karşısına çıkıp mücadele alanlarında boy göstermediği sürece, bu farklı eylemlerin bile miadı dolacaktır! Çünkü burjuvazi ve politik örgütleri, yenilgilere yeni politikalar üretirken, İşçi Sınıfına yeni politika üretecek kurum ve kuruluşlara ihtiyaç vardır... geç kalmamak lazım!

gündemine uzun bir aradan sonra fabrika işgalleri yeniden giriyordu. Artık silkinmeye başlamıştı işçi sınıfı! Umutlar tam tükendi derken, zafere gidecek en önemli yöntemleri yeniden keşfettiler. Burjuvazinin korkulu rüyasını yaşama geçirdiler. Şaşkınlık sırası burjuvazide ve hempalarındaydı. Artık mahkemeleşmelerin bir anlamı olmadığını, onlara da öğretmişti yaşananlar. İş mahkemelerinin ne kadar sürdüğünü tahmin etmenin güçlüğüne herkes öğrenmişti artık. Sokak röportajlarında mahkeme sonucunu beklemeden işçilerin fabrikayı işgal etmesinin doğru veya yanlışlığı sorulan biri "mahkemeye kalırsa, çalışan işçinin torunu bile mahkeme sonucunu göremez" derken patronların ve onun devletinin işçilere neleri reva gördüğünü anlatıyordu!

Peki nasıl olmuşta bugünlere gelinmiş de, bugünlere gelinmişti? Patronun iki dudağı arasına sıkışan işçi haklarından bıkan işçiler Gebze'de kurulu Smart Enerji Teknolojileri Geliştirme Üretim Sanayi ve Ticaret A.Ş (Smart Solar) işletmesinde titizlikle örgütlenmeye başlamışlardı. Çünkü ülkemizde sendikalı olmak için gizli örgütlenme yapıyormuşcasına örgütlenmek gerek! Patron fark etti mi, işçileri bölerek, tehdit ederek veya işten çıkararak örgütlenmeyi dumura uğrattıyorlar. Bu titizlikle çalışarak 2021 yılının Aralık ayında çoğunluğu sağlayıp toplu sözleşme hakkı elde edildi. Bakanlığa başvurulup gerekli belgeler alınarak durum işverene iletilti. Artık Smart Solar'da yetkili sendika Birleşik Metal İş Sendikası'ydı.

Ama patron, ülke yasalarına göre yapılmış bir oluşumu kabul etmiyordu. İtiraz hakkını kullanacağını ileri sürdü. Çok demokratik bir ülke olduğumuz için! Herkesin hakları var ya!. İşçiye grev hakkı, patrona lokavt! Grevler yasaklanır sudan gerekçelerle; lokavtlara bir şey denilmez veya gerek kalmaz

Biden, Ukrayna Savaşı'nı Uzatmaya Çalışıyor

Bir gazeteci olarak değil, orada iyi bağlantıları olan deneyimli bir diplomat ve bir barış aktivisti olarak barış görüşmelerinin ilerlemesine yardımcı olmak için Türkiye'deydim. Görüştüğüm kişilerle tartıştığım konuların çoğu, karşılıklı güven anlayışına dayandığı için bildiğim her şeyi açıklamam muhtemelen birkaç yıl sonraya kalacak. Ama biraz özet verebilirim.

Türkiye, Ukrayna savaşının çözümünde diplomatik faaliyetin merkezi olmaya devam ediyor. Bu nedenle, diplomatik süreci takip etmeye ve haber yapmaya çalışan tek bir Batılı gazeteciye rastlamamam özellikle açıklayıcı ve Batılı önceliklerin bir işaretidir. Ukrayna'da yüzlerce Batılı gazeteci var, Ukraynalı yetkililere iliştilmiş bir şekilde, savaş pornosu üretiyor. Hiçbirinin barış yapma girişimlerini ciddiye almadığı görülüyor. İki hafta önce Ukrayna, bir barış anlaşmasında hiçbir topraktan vazgeçmeyeceğine dair açık bir tutuma geçtiğinde ani bir değişim oldu. 21 Mayıs'ta Zelensky'nin ofisi, "Savaş, Ukrayna'nın toprak bütünlüğü ve egemenliğinin tamamen restorasyonu ile sona ermeli" dedi. Daha önce, "Doğu'da hiçbir topraktan vazgeçilmeyeceğini vurgularken, bunun yalnızca Donbass'a mı yoksa Kırım'a mı ait olduğu konusunda bir belirsizlik vardı.

Ukrayna'nın Kırım'ı kurtarmadan bir barış anlaşması olmayacağına dair yeni tutumu, şimdilik erken ateşkes umutlarını sona erdirdi. Askeri olarak ulaşılamaz bir hedef gibi görünüyor - Rusya'nın dünya çapında ciddi bir nükleer savaş olasılığı olmaksızın Kırım'ı fiilen kaybettiği herhangi bir senaryo düşünmüyorum.

Barış sürecine yönelik bu darbe Ankara için bir başarısızlık oldu ve konuştuğum her kaynağın Ukraynalıların, savaşın Rus savunma kapasitesini yıpratmasını istediğini açıkça belirten Savunma Bakanı Lloyd Austin'in Washington'dan Zelensky'ye ilettiği talimatlara göre hareket ettiğine inandığını söylemeliyim. Ukrayna'da uzun bir savaş, elbette, Afganistan, Irak ve Suriye'de rezilliği çıkan ABD askeri sanayi kompleksinin çıkarıdır. Aynı zamanda, bu zararın çoğu karşılıklı olmasına rağmen, Rus ekonomisine ciddi şekilde zarar verme stratejik hedefini de ileriye taşıyor. Ulusların amacının diğer ulusların sakinlerinin yaşamlarına zarar vermek olduğu bir dünyada neden yaşadığımız beni şaşırtmaya devam eden bir soru.

Türkiye şimdilik daha sınırlı bir hedefe, tahıl tedariklerinin Karadeniz'den İstanbul Boğazı üzerinden sevk edilmesini sağlamaya yöneldi. Bu, gelişmekte olan ülkeler için ve bu savaş başlamadan önce zaten baskı altında olan dünya gıda kaynakları için gereklidir. Türkiye, hala Ukrayna kontrolünde olan Odessa limanından tahıl taşıyan gemilere deniz mayınlarını temizlemeyi ve güvenlik sağlamayı teklif ediyor. Rusya anlaşmayı kabul etti. Ukrayna, kendi buğdayını ihraç etme planına karşı çıkıyor, çünkü açıkçası, kendileri tarafından Odessa'ya amfibi saldırıyı önlemek için deniz yollarına döşenen mayınların kaldırılmasına karşı çıkıyor. Batı'nın bu konuda muazzam bir ikiye bölünmüşlüğü

var, Rusya'yı, şu anda Türkiye'nin kaldırılmasına izin vermeyi reddettikleri Ukrayna'nın kendi mayınları tarafından bloke edilmişken, hububat ihracatını engellemekle suçluyor.

19 Mayıs'ta bir BM basın açıklamasının başlığı şuydu:

Konuşmacılar, Ukrayna'da Savaş Sürerken, Tahıl İhracatının Durmuş Olmasının Küresel Açlığı Kıtık Düzeylerine Sürüklediğini belirterek Güvenlik Konseyi'ni Uyardılar Belirttiği gibi, Ukrayna ve Rusya birlikte dünya tahıl ihracatının üçte birini ve dünya ayçiçek yağı ihracatının üçte ikisini gerçekleştiriyorlar. Bu savaşta ölenlerin çoğu, muhtemelen gelişmekte olan ülkelerde açlıktan ölecek. AB ve ABD'nin

yaptırımlar için Rusya ve Beyaz Rusya'nın tarımsal ihracatını baltalama kararı, artan gıda fiyatlarını karşılayamayan dünyanın en yoksul insanlarına karşı olağanüstü bir duygusuzluk sergiliyor.

Buradaki manşet şu ki, ABD ve AB, Odessa'nın güvenliğinin azaltılması ve Rusya'nın yağmalanmış Ukrayna tahılını satacağı iddiası da dahil olmak üzere bir dizi itiraza dayanarak Ukrayna'yı herhangi bir gıda anlaşmasını engellemeye zorluyor. Hem Ankara'da hem de gelişmekte olan dünyadaki görüş, milyonlarca insanın açlıkla karşı karşıya olduğu büyük resmin görülmediği yönünde.

Deneyim beni o kadar alaycı yaptı ki, hem AB'deki hem de ABD'deki güçlü tarım lobilerinin çıkarlarının politikayı etkileyip etkilemediğini merak ediyorum. Yüksek dünya gıda fiyatları, bazı güçlü çıkarlara fayda sağlıyor.

Putin'i Rusya'nın uzun vadeli güvenlik endişelerini gidermek için hiçbir işe yaramayan bir savaş başlatmakla suçluyorum. Ancak gerçek şu ki, Batı'daki politikacılar da bu savaşa aynı derecede hevesli. Boris Johnson dün bariz bir şekilde kendisinin iktidarda kalması için bunu teşvik ediyordu. Cinayeti durdurmak için herhangi bir çaba gösteren herkes -özellikle Başkanlar Macron ve Erdoğan- "liberal" medya tarafından derhal ve evrensel olarak kınanıyor.

Yine de liberal savaş çığırtkanlarının ulaşmak istedikleri nihai sonuç nedir? Henry Kissinger'ın, akıl sağlığının karşılaştırmalı bir sesi olduğu aşamasına geldiğimiz için, politik durum gerçekten de vahim.

Craig Murray

Tarihçi, Eski Büyükelçi, İnsan Hakları Aktivisti

Çok Korkun!

Yine gelecekler, hiç ummadığınız bir anda. Fabrikalardan gelecekler önce alanlara. Sonra dağdan, bayırdan ve köylerden çıkacaklar karşınıza! Hiç ummadığınız bir zamanda yine korkutacaklar sizi, rahat olmayın! 52 yıl önce hiç ummadığınız bir zamanda nasıl ki kapınızı çaldıysa İçi Sınıfı, yine çalacak kapınızı! Siz kalpazanları ve yangabozları tarihin çöplüğüne göndermek için gelecekler bu sefer! Yine şanlı direnişler ve başkaldırılar olacak bu ülkenin düzenbazlarına karşı, korkun... korkunun ecele faydası yok ama korkun!

Yine şanlı direnişleri benimseyen gençler karşınıza çıkarak kapattığınız meydanların engellerini yerle bir ederek! Ve işçi sınıfına övgü ve dayanışma türküleri söyleyecek gençler, kadınlar ve yoksul köylüler;
İşçi yürüyor baştan
Fabrika dağdan taştan
Galiptir her savaştan

Geliyoruz zincirleri kıra kıra hey
Patronların kafasına vura vura hey... diyerek!
Kafasında işçi şapkası, elinde şanlı bayrakla 4-5 yaşlarında bir işçi çocuğu da alanlara yürüyecek, polisinizden ve jandarmanızdan hiç korkmadan, işçi amca veya teyzelerinin elinden tutarak, bazı sözcükleri yarım yamalak da olsa haykıracak;

İşçi köylü el ele
Engel yoktuy bu sele
Amale ıygat köle
Geliyoyuz zinciyleyi kıya kıya hey
Buycuvanın kavasına vuya vuya hey... diyerek!
Bir çok delikanlı haykıracak, yaştaşlarıyla oluşturdukları kortejlerinden, bir kaçını öldürmüş olsanız da;
On altı Haziran işçi eylem birliği
On altı Haziran işçi eylem birliği
Heeeeey on altı Haziran genel direniş
Burjuvaziye tüm sömürüye
Nasırlı ellerin yumruğu bugün... diyerek!
Bir genç kız geleceksizliğinin ve giderek köleleştirilmeye çalışıldığının farkına varacak, gençlerin oluşturduğu kortejin içinden gırtlığı yırtılırcasına haykıracak;
On altı Haziran Emperyalizme karşı
On altı Haziran Emperyalizme karşı
Heeeeey on altı Haziran genel direniş
Burjuvaziye tüm sömürüye
Nasırlı ellerin yumruğu bugün... diyerek!
Korkun, çok yakında yine gelecekler! Yine ayaklarının üzerine doğrulacak İşçi Sınıfı! Yine işbirlikçi örgütlerini ele geçirecekler, 52 yıl önce olduğu gibi! Yine güven verecekler, toplumun tüm kesimlerine işçiler ve onların kendi oluşturdıkları işçi örgütleri! Bir de politik örgütleri, tam donanımlı ortaya çıkınca daha çok korkun! Geliyorlar zincirleri kırar kıra....
Çok korkun...!

Selami Kıymaç Yoldaşı Unutmadık! Unutturmayacağız!

0, tam bir komünistti. 70 yıllık yaşamı boyunca yalnızca Devrim ve Sosyalizm için savaştı. Hiç kendisini düşünmedi ve kendisi için asla hiçbir şey talep etmedi.

Göçmen İşçi Anlatıyor!

Celal Özkan

Bu sayımızda Avusturya'da göçmen işçi olarak yaşamını sürdüren Erdoğan Türkmen ile söyleştik. Kapitalizmin sömürü çarkı dünyanın her yerinde dönüyor. Kimimiz çarkın dişlilerinde kan revan eziliyoruz, kimimiz bir nefes aralığında yaşıyoruz. Bizim yetkililer, Avrupa'da her on kişiden altısı, akşam yatağa aç giriyor deyince; Erdoğan'ı aradım. Çünkü, Avrupa'daki normal vatandaşların bile bir bölümü yatağa aç giriyorsa, göçmen işçilerin durumu daha vahimdir!

Başladık:

* Erdoğan, söylenenler doğru mu? Oralarda açlık mı baş gösterdi? Geri dönmeyi düşünüyor musun?

* Celal Dayı, durumumuz eskisi gibi değil. Senin de bildiğin gibi, burası da kapitalist bir ülke. Krizlerin yükünün tamamı, sizin oralarda işçi sınıfına yükleniyor; bizde büyük bir bölümü! Sizde kriz katmerli, bizde biraz daha az. Sizin iki patronunuz var, bizim tek. Sizde politikacılar asıl patron, en karlı onlar; bizde, politikacılar asıl patronların çalışanı. Yani, hırsızlığın neması bir kanala aktarılınca, krizlerde tek haneli oluyor bizde!

* Yani aç-susuz değilsiniz!

* Eskiye rağmen daha sıkıntılı ama öyle açlık, susuzluk derecesinde değil! Buradakilerin akıllarının bir yanında, kuşku var haliyle. Aç-susuz bırakmayı göze alamıyorlar! Bunun için, özel durumlarda kendi karlarından feragat edebiliyorlar. Burada işçi hakları mücadeleler sonunda kazanılmış! Geri alınması zor oluyor haliyle! İşçi sınıfı açlığa mahkum edilirse, başlarına ne gelir diye korku var hala içlerinde! "Dimyata pirince giderken evdeki bulgurdan" oluruz diye korkuyorlar. İnsanların açlığa mahkum edilmesiyle ayaklanıp, iktidarlarının da alınmasından korkuyorlar. Çünkü burada haklar ölümüne kazanılmış!

* Sevindim. Biz alıştık, olanaklar azaldıkça, azla yetinmeye! Şükrediyoruz gidiyor! Bizden hala iyisiniz yani!

* Celal Dayı, söylendiğine göre burada enflasyon, hiç olmadığı kadarıyla % 5-6 civarında olduğu söyleniyor, hissediyoruz zaten! Bu kuşku duyulacak bir söylem değil. Olumsuzluğun değeri neyse, o açıklanıyor! Başka türlü olmaz buralarda. Kurumlar azı çok, çoğu az göstermez! Zaten buranın halkı da anlar, neyin ne olduğunu! En ufak bir pahalılığa tepki verirler, yanlış bilgiye ise çok tepkililer! Şimdi buralarda sesin çıkmadığına bakma, salgın nedeniyle hoş görülüyor. Salgından çıkışın rehabeti yaşanıyor! Öyle sizdeki gibi % 150 enflasyonların olması, burayı alt-üst eder! Hele birde bunun % 70 gibi açıklanması, kaç bakan ve hükümet değiştirir bilinmez!

* Yani iç güveysinden hallicesiniz ve yatağa hala tok giriyorsunuz öyle mi?

* Yok öyle bir şey. Biraz alım gücümüz azaldı ama yetkililer sürekli bunun farkında olduğunu söyleyip, özür diliyorlar. Salgına hazırlıksız yakalandıklarını, söyleyip bunu fark edememenin suçunun kendilerinde olduğunu söylüyorlar en azından! Ufakta olsa destekler sunuyorlar. Akar yakıt arttı diye, telafi yardımı yapıyorlar, alım gücümüz azaldı diye. Mesela iki depo akar yakıt desteği sunuyorlar! Belki çok önemli değil gibi gözükse de 250 Euro ediyor! Sizin oraları, oralıların çoğundan daha detaylı izliyorum ben! Sonuçta benim memleketim. Sizinkiler, yardımı bırak, yardım istiyorlar! Olmazsa, geçim sıkıntısı çekenleri, suçluyorlar, sorumlu onlarmış gibi! Ayrıca çocuklar ve bana aile yardımı yapacaklar, kayıplarımızı telafi için. Bunun için evlerimize kağıtlar gönderdiler! Fazla bir şey değil belki ama bu tür yardımların toplamı yıllık 1 500-2 000 Euro civarında, bizim gibi bir aile için. Öyle muhtaç mısın falan diye de sormuyorlar. Baş vurun yardım edelim de denilmiyor! "Senin hakkın biz yanlış yaptık" demeye getirip, özür diliyorlar yani. Sizin oralardaki gibi, kiraların iki-üç katına çıkmasını bırak azalması söz konusu! Yine çalıştığımız iş yerlerinin patronları da bir defalığına destekler sunacağı söyleniyor! "Vay öldük gittik" diye ağlaşma yerine, hiç değilse, bir parmak bal çalışıyorlar, ağızlarımıza!

* Yani bizden iyisiniz... bizi kıskanmıyorsunuz öylemi?

* Celal Dayı, şöyle düşün: ben burada dışımdan tırnağımdan artırıp, iki aylık ücretimi kenara koysam. İki çocuğumu yanıma alıp, arabamla yola çıkar, Ordu'ya gelirim. Orada ve Türkiye'in her yerinde bir ay istediğim kadar tatil yapar geri dönerim de, cebimde para kalır. Benim işimi yapan birinin Türkiye'de on bin liradan fazla para kazandığını sanmıyorum! O bile bizim buraya gelmeye kalkışsa, iki maaşıyla tatil yapmayı bırak, o para akar yakıt ve otoban ücretlerine yetmez. Bırak çocuklarıyla gelmeyi, tek gelse yolda aç kalır! Çünkü bizim Ordu'dan buraya gidiş-geliş, 540 litre akar yakıt masrafı var. On beş-on altı bin yalnızca akar yakıt parası zaten! Ama benim gibi çalışanların buradaki aylık kazancı, 2 000-2 500 Euro civarı! Ve bu ücret sürekli artmıyor. Çünkü, kullandığım ürünlerin de fiyatları artmıyor. Şu dönemdeki enerji ücreti artışları, bizim piyasaları körükledi de, herkes şaşkınlık yaşıyor şimdi. Yoksa herkes ne alacağını ve ne harcayacağını kestiriyor aşağı yukarı!

* Ama sizin oralara nasıl gelsin, bizim çalışan. Gerçi öyle on bin lira kazananlarda yok ya! Bize göre daha pahalıysa, oralardaki ürün, nasıl gelsin sizin oralara?

* Tamam orada bir ay tatil yapsın iki çocuğuyla. bakalım yapabilir mi? Öyle tatil beldelerine de gitmesin! Mesela Ordu'dan çıkıp Bayburt'a gitsin! Bir ay yeyip-içsin, sıradan bir otelde kalarak! Yapabilir mi? Başka ülkeye gitmeyi bırak, kendi ülkesinde tatil yapabilir mi, bir ay? Ama ben burada, Türkiye'ye gelip yapacağım bir aylık tatilin aynısını yapamasam da, orta ölçekli bir tatil yapabilirim iki aylık kazancımla.

Çocuklarımı üç-dört günlük tatile gönderdim, resmi tatil olduğu için Avusturya'da n, İtalya'ya! Türkiye'de hangi işçi iki çocuğunu, bırakın tatile göndermeyi, bir ilden diğerine, yani memleketine gönderebiliyor, dedesiyle hasretlik gidersin diye? Bende işçiyim, sizin oradaki de! Hatta o benden daha çok çalışıyor!

* İyi tamam sizinkiler daha iyi!

* Yok öyle değil. Başta dediğim gibi, kapitalist bir ülkede yaşıyoruz sonuçta! Buranın patronları da sömürüyor bizi! Sömürü onların yaşam kaynağı, vampirlerin nasıl ki kana gereksinimi varsa, onların alın terine! Başka türlü çalışmadan kazanamazlar ki! Ama bizim patron tek, sizin patronlarınız çok!

* Eskisi gibi değil ama bir şekilde işin içinden çıkarız diyorsun, öyle mi?

* Aslında öyle de değil! Türkiye'de daha kötü belki ama dünyanın her yerinde bir suskunluk var! Örgütsüzlük her yerde! Bizim buralarda da, bu ufak tefek yardımlarla iş geçirilebilirse, patronlar işin kolayını bulmuş olacaklar! Bugünleri arayacağız böyle olursa! Ekmeğimizin eksilmesini şuna, buna bağlayanların sözlerine aldanıp hak vermeye başlarsak, buralarda oralar gibi olacak. Bizim buraların silkinmeye ihtiyacı var, ama sizin oraların ayağa kalkıp, daha çok tepki vermeye ihtiyacı var! Aksi takdirde yatağa aç girmelerin dışında açlıktan ölmeler veya gıdaya ulaşamadığı için ölmeler yaşanır diye düşünüyorum!

* Ben size acıyıp hal hatır sormaya kalkıştım, sen bizi acınacak duruma soktun! Oysa ne güzel de anlatıyor, zevk-sefa içinde yaşadığımızı gazeteler, basın-yayın organları ve politikacılar! Karnımız guruldarken, ağızlarından bal damlayan sözcüklerini ne güzel hayallere dalarak inanıyoruz, oysa! Kal sağlıcakla!

* Teşekkür ederim Celal Dayı... kal sağlıcakla!

Turizm ve İşçileri

Ender Aztopal

Türkiye’de turizm sektörü her sektörde olduğu gibi, kendiliğinden veya hatırlı kişilere sağlanan teşvikler sayesinde oluştu. Turizmle ilgisi olmayan veya o sektöre hiç yatkınlığı olmayan kişilerle başladı, önceleri. Çünkü teşvikler veriliyordu, bilindiği gibi o teşvikler politikacıların yakınlarına verilir, şimdi ise en büyük ve an yakınlarla!

Önceleri bu doğrultuda başlayan turizm işletmeciliği, sonradan rayına oturtulmaya çalışılsa da, o iş bilmez veya nemalandığı kadar nemalanıp, çalışan işçiyi ve işletmeyi öylesine bırakan işletmeciler hala var! İşçilerin hakkını savunan mekanizma yok zaten, alınan teşviklerin nereye gittiğini bilen de yok, yapanın yanına kar kaldığı, normal burjuva yasalarının bile işe yaramadığı, yasadışlığın daha çok kapkaççıların işine yaradığını bilmeyen yok. Gerçi kapitalizm bir kapkaç sistemi ama onun bile bir yasal dayanağı olur, bizde gerek görülüyor!

Hal böyle olunca sektör, çeşitli işletmecilerden oluştu, hala da öyle. Şu anda ülkemizde işletmecilik yapan firmaları beş kategoriye ayırabiliriz.

1) Dünya markası, otel ve işletmeler: En çok işçiyi barındıranlar bunlar. İşçilerin en iyi koşullarda çalıştıkları işletmeler de bunlar. Dünyanın başka yerlerinde, nasıl işletmecilik yapıyorsa, öyle başladılar işe! Ama zamanla sarı sendikacılar ve devletin kurumlarının uyarılarıyla, onlarda işçilerin hakları gasp edilince, bir sorumluluğun olmadığını öğrendiler. Sendikalar arası rekabetler yüzünden, işletmeyi sözde örgütlemek için, işletme sahibiyle pazarlığa başladı sözde işçi sendikaları! Böylece mevsimlik ve sürekli işçi ne demek onu öğrendiler. Hatta mevsimlik çalışanların çoğunun kayıt dışı çalışabilirliğini de! Böyle olunca, sürekli işçi

mi eyvallah diyen yeni işçilerin çoğu, sözde örgütlü işçileri patron sanıyorlardı, öyle gibi görenler hala var!

2) Uluslararası otel zincirleri: Bunlarda ucuz işçi ve ucuz girdi fiyatlarını görüp piyasaya dalıverdiler. Ama bu kadar köle pazarı olduğunu onlarda sonradan öğrendiler. Bir kısmı iktidarlara yakın, işletmecilerle işin daha da iyi yürüyeceğini fark edip daha çok kar sağlamanın yollarını öğrendiler! Yerli yardımcılar, onlara daha ucuz işçi buluyor, bunun karşılığında hiç zarar görmüyordu! İşçiler itiraz edince, sendikalar patronun yanında, devlet kurumları da öyle, polis jandarma kapıda kalkan!

3) Acente olup otel işleten işletmeler: Bunların yerlisi de yabancı da iki türlü kar edip, daha ucuz işçi çalıştırmaya çalışıyorlardı, hala öyle! Turist kabilelerini kendileri getirdikleri için, kendi işletmelerine ayrıca komisyon vermiyorlar, arta kalanı diğer işletmelere yerleştirip, ayrıca para kazanıyorlar. İşçiliğin çok ucuz olduğu bu ülkeyi onlarda çabuk keşfettiler. Dünyanın diğer yerlerinde vasıfsız bir işçiye verdikleri paraya, Türkiye’de üst düzey yönetici bulabiliyorlardı. Hatta başka ülkelerde ki, işletmelerine bile dil bilen yöneticiler götürdüler! Onlarında sendikalar yanında, devlet kurumları yanında, hatta diğer ülkelerdeki çalışanlarıyla aynı hakları buradaki çalışanlara vermek isteyenlere, devlet tarafından baskı yapınca, hem şaşırdılar, hem de avuçlarını ovuşturdular! Rüşveti onlarda öğrendiler kısa sürede. Ufak bir avantajla çok büyük masraflardan nasıl kurtulacağını öğrendiler!

4) Otel sahibi işletmeler: Bir şekilde otel yaptırıp, hiçbir deneyimi yokken turizm işine girenler bunlar! Genellikle yerli işletmeciler olduğu için, çalışanlarının büyük bölümü hemşehri kontenjanından! Çalışanların çoğu işletmeyi kendinin sandı, hala bile öyle sananlar var! “Sağ olsun, bana iş verdi” diye hak aramayı vefasızlık olarak düşünüyorlar. Böyle olunca, işletmeci, karına kar katıyor, işçiler ise, günü kurtarmaya! Devlet yetkilileri göz yumuyor, sendikacılar böyle bir işletmeye girmenin zorluğunu bildiği için, hiç uğraşmıyor! En fazla haksızlığa uğrayan işçiler ve örgütsüz işçiler buralarda çalışıyor! Sektörden en çabuk ayrılanlar grubuna giriyor bunlar. Sektörden ayrılıp, otelini kiraya verince de, işçilerin var olan hakları yok oluyor, hatta isteyen bile yok!

5) Kiralama yolu ile işletmecilik yapanlar: Bir yıllık veya birkaç yıllık vurgun vurabilme sevdasıyla işe girişenler bunlar. Tabi ki, büyük şirketlerin kiralama şekillerinden ayrılır. Sektör içinden hemen çıkma namzetleri. Sezonluk veya birkaç yıllık günü kurtarma peşinde koşanlar: En çokta bunlardan zarar görüyor işçiler! Çoğu işçi simsarları sayesinde bulunan işçiler çalışıyor, buralarda. Bugün yarın derken, sezon

bitiyor veya işletmecinin sözleşmesi, bırakın sosyal hakları çalıştıkları maaşlarının peşine düşüp alamayanlar çok var! Kaybedecek bir şeyi olmayıp, umduğundan fazlasını kazanma hayali kuranlar bunlar! Kayıtlı çalışmanın az olduğu, örgütlü çalışanların ise çok az olduğu yerler buralar! Ne bürokratlaşmış sendikanın işine gelir buralar, ne de yetkililerin gözü görür buraları!

Kısacası, ülke burjuvazisinin en kötü koşullarda bile umut bağladığı turizm sektöründe, en zararlılar yine işçi sınıfı! Her şeyi onlar yapıyor ama kazananlar; devlet, pay alan bürokratlar ve işçilerin gücünü kendi güçleri gibi kullanıp onlar adına hiçbir şey yapmayan sözde sendikacılar...!

çalıştırmaktan kurtulup, kalifiye elemanları kayda alıp, bu yolu gösteren sendikacılar sorun çıkarmadan sözde örgütlenmeyi sağladılar. Nasılsa bin kişi çalışan bir yerde yüz kişi kayıtlı işçiydi ve bu kayıtlı işçilerinse tamamı sendikalı. Pazarlıklar kıyasıyla yapıyor, sanki. O işçiler yüksek maaşlarda alıyor! Sendikacılar ne alır, kime ne verirler bilinmez! Zamanla sendikalı işçilerin işlerini de kayıtsız işçiler yapmaya başlar. Hatta özel işlerini bile! Bir işçi aristokrasisi oluşur yani! Dolayısıyla da, işleri yapan işçiler, sendikalı işçilere düşman kesilir! Sendikayı patronun bir kurumu sayan işçiler vardı, hala da var. Çünkü özellikle ilk yıllarda çok işçiye gereksinim olduğu için, köyünü bırakıp gelenler çalışıyordu sektörde. Yatacak yer, yiyecek yemek üzerine biraz para verildi

İşçi Sınıfı En Karanlık Günlerini Yaşıyor!

Mehmet Dinç

Sendikalar ve işçi örgütleri işçi ücretlerinin azlığından şikayet ediyorlar. Aslında şikayet etmekten de başka bir şey yapmıyorlar! Kimi kime şikayet ediyorlar belli değil. Sanki birileri işçilere eksik ücret veriyorlar da, bunu bilmeyen birilerine şikayet ediyorlar gibi! Oysa işçi ücretlerini belirleyenler de aynı, şikayet makamları da. Çünkü işçi ücretlerini az tutup çok kazanmak isteyenlerin iktidarı, burjuva iktidarları!

En çokta asgari ücretten şikayetçi, sözde işçi sendikaları! Sanki diğer ücretler çok yüksekmiş gibi! Asgari ücretin birazcık üstü olunca çok refah sağlanacakmış sanki. Şimdi var olan ücretlerin tamamını, enflasyon alıp götürmüş olsa da, asgari ücret belirlemelerinde kendini en fazla işçi örgütü sayan sendikaların önerilerini de biliyoruz! Hatta bazı sendikalar, belirlenen asgari ücretin daha altında öneride bulunmuşlardı; bazılarının ki belirlenene yakın, en ileri olanın ki bile belirlenenin biraz üzerinde! Partilerinde asgari ücret önerileri vardı. Muhalefetteki partilerin bir bölümünün önerisi aşağı yukarı belirlenen civarında, CHP'ninki 250 TL, HDP'ninki ise 1 500 TL üzerindeydi! "Bu önerilerde bulunulurken, kısa sürede bu ücretlerin eriyeceğini sanmıyorduk" demelerine bakmayın; o zamanlar muhalefet partilerinin tamamı bugünkü durumun olacağını vurguluyorlardı. Buna rağmen bu öneriler ortaya atılıyordu!

İşin ilginç yanı ise, muhalefet partilerinden bile az asgari ücret önerisinde bulunan işçi sendikalarının olması! Onlar bugünlerin böyle olacağını bilmiyorlarsa, o adları kullanmalarının anlamı yok! Ama bu duruma gelineceğini bilmediklerini hiç sanmıyoruz! Bu duruma gelineceğini bile bile bu önerilerde bulunuyorlardı! Öyleyse, onlara işçi örgütü demeyi bir yana bırakalım, sendika demenin bile anlamı yoktur!

Bunlar böyleyken, asgari ücrete bile ulaşamayan bir yığın işçi çalıştırılıyor bu ülkede! Onlardan haberleri var mı, varsa ne yapıyor acaba sendikalar?

Köleleştirilen göçmen işçilerin çoğunun asgari ücretin yarısına veya boğaz tokluğuna çalıştırıldığını, biz biliyoruz; devleti yönetenler de itiraf ediyorlar zaten! Göçmenlere ırkçı yaklaşımlarla karşı çıkanların karşısına çıkanların gerekçelerine baktığımızda, devlet yetkililerinin bu işe çanak tuttuğunu anlarız! "Suriyeli Göçmenler olmasa, iş insanlarının hali harap olur veya göçmen işçiler olmasa, çarklar dönmez" diye söylemlerde bulunan bakanlar, yabancıların haklarını koruyormuş görünerek sözde ırkçılığa karşı çıkıyor gözükseler de, asıl söylemek istediğini açık ediyorlar! Yani İş verenlere köleler ithal ediyoruz, yerlileri aç kalır-kalmaz mesele değil demek istiyorlar. Bunu yaparken de, sınıf içi çatışmaları, yerli-yabancı ayrışmasına indirgeyip bir taşla iki kuş vuruyorlar!

Hal böyle olunca, işini kaybetmek istemeyen göçmen olmayan işçilerde ne verilirse çalışmak zorunda kalıyorlar. Belirlenen asgari ücretin belirli bir bölümüne patronların el koymasına razı oluyorlar! Olmasalar işsizler! Karşı çıkana, karşı çıkış nedeni sorulmuyor; sorulmadığı gibi karşısına polis dikiliyor! "Nasıl olur da bizim belirlediğimiz asgari ücreti bile vermiyorsunuz" diyen yok. Hatta bu işi yapanlar iktidarın hatırlıları! Belki de iktidarın önerisi bu en asgari ücret! Ordu'da Umut Tur adıyla bilinen bir firma var. Bu firmanın bilinen işleri, hasta nakili, serviscilik benzeri işler! Bir çok hasta nakil aracı, servis racı ve çalışanı var! 2021 yılında asgari ücretin altında işçi çalıştırmamakla övünen firmaydı! Hatta, özverili çalışanlara asgari ücretin daha fazlasını verdiğini söylüyordu. "Boş verin asgari ücreti, Mart ayından Mart ayına sizle ücretleri belirleriz, o şekilde çalışırız" diyordu!

2022 asgari ücreti belirlenince işçilere, "biliyorsunuz, biz sizinle Mart'tan Mart'a ücret artırmak için sözleştik. Şu anda asgari ücretin ne olup olmaması sizi ve beni ilgilendirmez! Mart ayı

gelince gerekeni yaparız" dedi! Bazı çalışanlar, "asgari ücretin altında çalıştırmak yasak" deme cüreti gösterince, kapıyı gösterdi. Kışın ortasında Ordu gibi bir ilde işsiz kalmak istemeyen işçiler susup Mart ayını beklemek zorunda kaldılar! Zaten bazıları yeni asgari ücretin biraz altında kazanıyordu, olsun bari diye ikna olup, ikna ettiler!

Mart ayı gelip çatinca, patron yine çamura yatmaya başladı. "Bensizden daha zordurumdayım" diyordu, patron! "Akaryakıt fiyatlarını sizler de biliyorsunuz, bizim işimizde akaryakıtlı! Ayakta duracak halimiz yok. Ücret artışı yapamayacağım. Bu asgari ücret büyük şehirlere mahsus! Burada bu parayla gül gibi geçinirsiniz! Ben bile o kadar kazanamıyorum, şu sıralar" diyerek asgari ücretin bile çok altında ücretlerle işçi çalıştırmaya başladı! Öyle ki, yeni işe girenlerin bazıları 2 500 lira gibi komik bir ücrete çalışıyorlar! "Sigortanızı ödüyorum" diye böbürleniyor patron! Hal böyle olunca, başka yerlerde bu ücretin üzerinde iş bulma olasılığı olanlar, haklarından vazgeçerek işi bırakmak zorunda kaldı! Kimse, ne oluyor diye sorma gereği bile duymadı! Umut Tur, hala aynı işi yapmayı sürdürüyor; "zarar ediyorum" diye sızlanarak!

Bu durumdan muzdarip olan ve aynı iş yerinde çalışan işçilere, "neden karşı çıkmıyorsunuz" diye sorulduğunda, "karşı çıksak işten atılırız, şikayetimizin anlamı olmuyor. Hiç değilse işe gidip geliyoruz, kahvehanede masrafımız olmuyor! Köyden gelenlerle de idare ediyoruz! Ne yapalım?" diyorlar!!

İşten ayrılanlara "zaten onlarla bağınız kopmuş, neden haklarınızı aramıyorsunuz?" denildiğinde ise, "karşı çıksak,

bir şey kazanamayız ki! Haklıyız ama haksız sayılacağımızı biliyoruz! Bu durumu devletin bilmemesi mümkün değil. Onlar böyle olmasını istiyorlar! Kaldı ki, karşı çıkıp kazansak da, kaybetsek de bizim zararımıza olacak! Burası küçük yer! Diğerleri bizim sorun yarattığımızı duyunca, bizi işe alan olur mu?" diyorlar! Bu da İşçi Sınıfının vatani olmadığını gösteriyor! Yerlisi de göçmeni de aynı tuzaklara tuzaklanıyorlar! İkisinde çıkarları aynı ama sanki biri diğerinin rakibi gibi gösteriliyor! Böyle olunca da, köleleştikçe köleleşiyor işçiler! En üsttekiler asgari ücrete endekslenirken, asgari ücretin bile altında çalışan başka ve büyük bir grup oluşuyor!

İşçiler örgütsüz olduğu veya örgütler gerçek işçi örgütü olmadığı sürece, bu işin sonu yok! Bu işin sonu açıklık! En kısa zamanda işçiler kendi örgütlerine sahip çıkmak zorundalar! Patron yandaşı sendika ve sendikacılara mahkum olduğu sürece işler düzelmeyecek! İleri işçilere daha çok ihtiyaç var artık. Onların olmadığı işçi örgütleri, düşman örgütlerinden de beter! Bunun olabilmesi içinse, İşçi Sınıfının politik örgütüne gereksinim var! Öyleyse, bu kalpazan düzene karşı olan herkese görev düşmekte! İleri işçiler görevlerini yaptıklarında da iş çözümle sonuçlanmayacak! Komünistlerin kendine gelmesi ve gerçek İşçi Sınıfı örgütünü oluşturmak için her şeyi yapmaları gerek!

Gerçekçi Ol! İmkansızı İste!

Yusuf Erdem

Sevgili Yoldaş CHE;

14 Haziran, senin doğum günün. Latin Amerika devrimi için savaştığın sırada seni kaybettiğimiz yıl ben 18 yaşında Ankara'da bir yüksek okul öğrencisiydim. Haberi aldığımız ve AA ajansına doğrulattığımız zaman hepimiz yıkılmıştık. Çünkü sen, 68 devrim kasırgasının bütün büyük kentleri sarstığı bir dönemde bizim için eşsiz, ölümsüz ve erişilmez bir devrim simgesiydin.

Bu sabah ilk aklıma gelen, şair Mayakovski'nin devrimler kartalı

Lenin için yazdığı şu üç dize geldi:

“Lenin yaşadı,

Lenin yaşıyor,

Lenin yaşayacak.”

Seni kaybedeli bunca yıl oldu ama, dünyanın her yerinde bütün ezilenler, bütün devrimciler ve bütün ilerici insanlık senin için de aynı şeyi düşünüyor ve bundan sonra da düşünmeye devam edecekler ve sizleri (özellikle sevgili yoldaşların Fidel ve Raul başta olmak üzere) asla unutmayacaklardır:

Che yaşadı,

Che yaşıyor,

Che yaşayacak.

Ta ki bütün yeryüzünde burjuva özel mülkiyet düzeni, yani emperyalist-kapitalist haydutların hakimiyeti yıkılıp tamamen ortadan kaldırılıncaya, burjuvazi tümünden ezilinceye ve mavi gezegenimizin her köşesinde özgür komünist toplum inşa edilinceye kadar adınız ve devrimci örnek kişiliğinizin etkisi yaşamaya devam edecektir.

Tıpkı adları ve eserleri çağlar boyunca yaşayacak olan Marx, Engels,

Lenin... gibi. Tıpkı dünyanın her köşesinde Devrim uğruna savaşırken toprağa düşen, katledilen ve darağacına korkusuzca yürüyen savaşçılar gibi. Ve tıpkı bu topraklarda devrim yolunda kaybettiğimiz Paramaz ve yoldaşları, 15'ler, ON'lar, Denizler, Mahirler, İbrahimler, Sinanlar, Mazlumlar... Ve ve tıpkı gezi ayaklanmasında ölümsüzleşen genç kardeşlerimiz gibi.

Sevgili Yoldaş Che;

Sen bizim; yani bütün işçi ve emekçilerin, mazlum halkların, bütün ezilen ve sömürülenlerin, genç yaşlı bütün devrimcilerin ve tüm ilerici insanlığın;

hepimizin en insanca özlemlerimizin, en güzel düşlerimizin, apaydınlık geleceğimizin, güzel ve yaşanması bir dünya hayalimizin yoğunlaşmış bir ifadesi ve bir simgesi olarak kavgamızda yaşamaya devam edeceksin.

* Tıpkı bugüne kadar olduğu gibi gelecek zamanlarda da devrimci düşüncelerin, pratiğin ve örnek devrimci komünist kişiliğinle biz devrimcilerin en yiğit, en özverili, en iyi, en insanca yanlarımızın yoğunlaşmış bir simgesi olarak yaşayacak ve dünyanın her köşesinde devrim için bizimle ve bizden sonrakiler ile birlikte omuz omuza savaşacaksınız.

İyi ki doğdun, İyi ki her geçen yıl daha da büyüyerek ve genç devrimcilere örnek olarak yaşamaya devam ediyorsun yoldaş. Tıpkı Granma'nın “Genç Komünistler Birliği”nin 4 Nisan yıldönümü vesilesiyle 20 Ekim 1962'de Ernest Che Guevara'nın Küba'nın devrimci gençlik örgütlerinin entegrasyonunun anmasına yaptığı konuşmadan alıntısında olduğu gib;

“Genç Bir Komünist Nasıl Olmalıdır?

Genç Komünistler Birliği kendisini tek bir sözcükle tanımlamalıdır: öncü. Siz yoldaşlar, tüm hareketlerin öncüsü olmalısınız. Bu fedakarlıkların niteliği ne olursa olsun, Devrim'in talep ettiği fedakarlıkları yapmaya ilk hazır olan sizler olmalısınız. Çalışmada ilk. Öğrenmede ilk. Ülke savunmasında ilk ...

Genç komünisti karakterize etmesi gereken şey budur. Bunun yanında adaletsizlik karşısında büyük bir duyarlılık; Kimin söylediğine bakmaksızın, bir şey yanlış olduğunda konformist olmayan bir ruh. Anlaşılmayan her şeyi sorgulamak; neyin net olmadığını tartışmak ve açıklığa kavuşturmak ; biçimcilığe, her tür biçimcilığe savaş açmak. Her zaman yeni deneyimlere açık olmak...

Yani, öneri şu ki, her genç komünistin esasen insan olması, insan olmanın en iyisine erişecek şekilde insan olması, halkla ve dünyanın tüm halklarıyla sürekli dayanışma , çalışma ve öğrenme vasıtasıyla insanın en iyiye doğru arındırması. dünyanın herhangi bir yerinde bir kişi öldürüldüğünde en üst düzeyde duyarlılık geliştirmek, dünyanın herhangi bir yerinde yeni bir özgürlük bayrağı göndere çekildiğinde cesaretlenmek ...

Böylece, belirli bir anda, önümüzdeki yıllarda herhangi bir günde - birçok fedakarlıkta bulunduktan sonra, evet, kendimizi belki de defalarca yıkımın eşiğinde gördükten sonra - belki de fabrikalarımızın nasıl tahrip edildiğini ve yeniden inşa edildiğini gördükten sonra onları tekrar yeniden inşa ettikten sonra , cinayetlere ve çoğumuzun öldürülmesine tanık olduktan, ve yok edilen her şeyi yeniden inşa ettikten sonra, tüm bunların sonunda, herhangi bir günde, neredeyse farkına varmadan, komünist toplum, idealimizi, dünyadaki diğer insanlarla birlikte yaratmış olacağız..”

İşbaşı

Söz ve Eylem Yayınları adına İmtiyaz Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü Münir Köymen

Siyasi, Süreli, Yaygın Türkçe Yayın Adres: Sırapınar Mah. Kilim Sok.No:2/1 Çekmeköy/İst.

Baskı Tarihi; Temmuz 2022 Basım Yeri: Özdemir Matbaacılık, Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.

Ödin Topkapı Senti No: 28/245 Zeytinburnu /İstanbul Telefon: 0212 577 54 92